

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/67/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112239550
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112239550.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu POHOTOVOST' s.r.o. so sídlom v Bratislave, na ul. Pribinovej č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom v Bratislave, na ul. Gr?sslingovej č. 4, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, na Župnom námestí č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 11.12.2014 č. k. 9C 396/2012-73 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Potvrďuje rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal, návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a uložil zástupcovi žalobcu poriadkovú pokutu 820 eur.

V odôvodnení uviedol, že predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom prvostupňového súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej vo veci Okresného súdu Stará Ľubovňa pod sp. zn. 7Er 213/2009.

V uvedenom exekučnom konaní žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 6.8.2009 Uznesením zo dňa 12.4.2011 a právoplatným dňa 24.5.2011 došlo k zastaveniu exekučného konania. Postup exekučného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia skúmal, či rozhodcovský rozsudok, ktorý bol podkladom pre vykonanie exekúcie nezaväzuje povinného na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený.

Ďalej súd zdôraznil, že vo vyššie uvedenej exekučnej veci exekučný súd nebol viazaný zákonnou pätnásťdňovou lehotou na rozhodnutie o podanej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a súčasne obdobie do rozhodnutia exekučného súdu bolo potrebné na preskúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti navrhovateľom predloženého exekučného titulu; súd podotýka, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012 -Nemožno spochybníť, že okresný súd v danej veci nerozhodol v lehote ustanovenej Exekučným poriadkom, tak ako na to poukazuje sťažovateľka. Okresný súd však nebol touto lehotou viazaný. V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie.).

Súd prvého stupňa tiež podotkol, že rozhodnutie, ktorým sa exekučné konanie zastavilo nie je rozhodnutím nezákonným, pretože v danom prípade nebola žiadnym príslušným orgánom konštatovaná nezákonnosť takého rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd záverom konštatoval, že pri neexistencii zákonnej lehoty na rozhodnutie o zastavení exekučného konania (rovnako ako je tomu aj pri rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia) a nedostatočnú spoluprácu oprávneného, bola dĺžka exekučného konania primeraná, teda nemožno konštatovať, že exekučné konanie bolo zaťažené zbytočnými prieťahmi na strane súdu.

Na základe uvedeného súd prvého stupňa žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

K návrhu žalobcu na prerušenie konania uviedol, že vo veci, v ktorej boli položené prejudiciálne otázky sa javí, že ide o žalobu, kde voči žalobcovi bola vymožená pohľadávka judikovaná rozhodcovským súdom a súd vydanie poverenia pre súdneho exekútora nezamietol, resp. exekúciu nezastavil. Ide teda o presne opačnú situáciu, aká je v prejednávanej veci.

Pre prejednávanú vec je dôležité, že k zastaveniu exekučného konania došlo aplikáciou vnútroštátneho práva a nie práva komunitárneho (jeho priameho použitia). Je teda zrejmé, že odpoveď na vyššie uvedené prejudiciálne otázky (aj keď o ich prípustnosti možno pochybovať) nemôže mať vplyv na prejednávanú vec.

Na záver súd ešte uvádza, že na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm.c) O.s.p. nie je právny nárok, ale postup podľa uvedeného ustanovenia je čisto na úvahe súdu.

Na základe vyššie uvedeného teda súd návrhu žalobcu na prerušenie konania nevyhovel.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p..

Uloženie poriadkovej pokuty súd prvého stupňa zdôraznil tým, že žalobca žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu účasti na pojednávaniach nariadených na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom. Svoju žiadosť o odročenie pojednávania však nepodporil preukázaním predvolania na uvedené pojednávania, ani tým, kedy mu také predvolanie doručené bolo a prečo žiada o odročenie pojednávania na OS Prešov až dňa 10.12.2014 (teda deň pred pojednávaním), keď mu predvolanie bolo doručené už dňa 27.10.2014.

Súd prvého stupňa konštatoval, že právny zástupca žalobcu sa dopustil klamstva, keďže procesný súd telefonicky na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom zistil, že tento sa pojednávania pred ním nezúčastňuje, ale dňa 04.12.2014 požiadal o zrušenie pojednávania.

Podľa § 53 ods. I O.s.p., tomu, kto marí uplatnenie základného práva iného účastníka konania alebo kto hrubo sťažuje postup konania tým, že v súdom určenej lehote neurobí súdom uložený úkon alebo nesplní jemu súdom uloženú povinnosť a svoju nečinnosť v konaní neospravedlní včas a vážnymi dôvodmi, alebo sa neustanoví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, alebo kto neposlúchne príkaz súdu, alebo kto ruší poriadok, alebo kto urobí hrubo urážlivé podanie, súd môže uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 820 eur.

Právny zástupca žalobcu svojim postupom maril právo odporcu na prejednanie veci v primeranej lehote a hrubo sťažoval postup konania tým, že sa snažil bez relevantného dôvodu dosiahnuť odročenie pojednávania, keďže v určitých prípadoch je na to dôvodom aj kolízia pojednávania. Previnenie právneho zástupcu je o to závažnejšie, že tak robil v priamom úmysle hrubým klamaním súdu.

Súd mu za uvedené konania, vzhľadom na úmysel právneho zástupcu, uložil mu poriadkovú pokutu v maximálnej výške - 820 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že v merite veci sa rozhodlo na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., pretože svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Stav právnej neistoty existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Musí aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardnej ochrany základných práv v Európe a teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy atď. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote. Žalobca takýto záväzok nemá.

V odvolaní ďalej uviedol, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Okrem toho, ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Vo vzťahu k uloženej poriadkovej pokute odvolateľ uviedol, že prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že právny zástupca žalobcu sa dopustil klamstva, a to súd usúdil z dôvodu, že sa telefonicky skontaktoval so senátom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a zistil, že tento sa pojednávania pred ním nezúčastnil.

Trval na tom, že takýmto postupom nemohol sťažiť postup súdu. Žalobca predložil a označil všetky dôkazy, ktoré je potrebné vykonať v konaní. Jeho fyzická účasť na pojednávanií nie je potrebná a súd mohol prejednať vec aj bez jeho účasti, ak ospravedlneniu neúčasti nevyhovel.

V nadväznosti na uvedené mal za to, že sa svojim postupom nedopustil žiadneho marenia práva žalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote. S uvedeným tvrdením súdu v napadnutom rozhodnutí teda nemožno súhlasiť, nakoľko žalovaný svojim doterajším postojom vo všetkých iných obdobných konaniach preukázal pravý opak tým, že sa nezúčastnil na žiadnom z viac ako 12 000 pojednávanií, pričom mu zo strany konajúcich súdov poriadková pokuta nebola uložená v žiadnom prípade.

Odvolačný súd v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Pokiaľ ide o námietku žalobcu poukazujúcu na nemožnosť aplikácie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z v znení účinnom od 01.01.2013, táto je právne bezvýznamná. Pri rozhodovaní vo veci sa totiž vychádzalo z ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012.

V danom prípade nesprávny úradný postup mal spočívať v nedodržaní 15 - dňovej zákonnej lehoty stanovenej ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Táto 15 - dňová zákonná lehota sa výslovne vzťahuje na prípady, ak súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Pre zamietnutie žiadosti Exekučný poriadok žiadnu zákonnú lehodu neurčuje.

Zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 1 upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, za ktorý považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. V preskúmvanej veci k zastaveniu exekučného konania došlo postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 44 ods. 3 Exekučného poriadku. Bol teda zistený rozpor exekučného titulu so zákonom, v dôsledku čoho k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie ani objektívne dôjsť nemohlo.

Pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadne zákonné lehoty porušené neboli a teda nie je naplnený jeden zo základných predpokladov pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorými je nesprávny úradný postup spočívajúci v porušení povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Už len nesplnenie tohto zákonného predpokladu je samo o sebe dôvodom pre zamietnutie žaloby. Zákonnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. sú existencia nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Ak chýba čo i len jeden z týchto predpokladov, zodpovednosť žalovaného daná nie je.

Vo vzťahu k tej časti odvolania, v ktorej sa hovorí o potrebe rozhodnúť o návrhu žalobcu na prerušenie konania je potrebné dodať, že o takomto návrhu súd prvého stupňa rozhodol zároveň s rozhodnutím o veci samej, preto je táto odvolacia námietka právne irelevantná.

Odvolačný súd považoval za dôvodné uloženie poriadkovej pokuty žalobcovi vo výške 820 eur. Jeho postup voči súdu spočívajúci v uvedení nepravdivých skutočností so zámerom zmať pojednávanie a predĺžiť konanie je znevážením, ba až pohrdaním súdu. Takéto správanie sa žalobcu nie je možné ponechať bez sankcie práve v záujme presadzovania autority súdu.

Odvolačie žalobcu voči poriadkovej pokute poukazuje aj na neúčast' žalovaného na pojednávaniach, za čo mu však nebola uložená poriadková pokuta. Vo vzťahu k tejto argumentácii odvolací súd zdôrazňuje, že poriadková pokuta nebola žalobcovi uložená pre neúčast' na pojednávaní, ale pre zavádzanie a klamanie súdu, ktorého konania sa žalovaný nedopúšťa.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.